

[Hvidberg.]

nærmere om dette, da det overhovedet er en Misforstaaelse at anvende Det nye Testamente til at give Regler i Ting som kirkelige Embeder; det er noget, enhver Teolog ved, at man ikke ud fra Det nye Testamente kan give faste Regler angaaende den rette Kaldelse til et kirkeligt Embede. Det er en Kendsgerning, at Det nye Testamente interesserer sig meget lidt for og er langt fra at give faste Regler for det, der i Testamentet hedder Naadegaver og Tjenester, som hørte den første kristne Tid til; i alt Fald staar der intet som helst i Det nye Testamente om, at Kvinder ikke maa tjene ved Nadveren. Hvis man virkelig vil anvende Bibelen paa den Maade, maa man indrømme, at saa kan Kvinder overhovedet ikke deltage i Kristenforkyndelsen, saa kan de altsaa heller ikke være Missionærer, heller ikke være Lærerinder, i alt Fald ikke ved kristelige Skoler, og saa maa man ogsaa tage det, der staar i Efeserbrevet Kap. 5 om, at Hustruen i alle Ting skal være sin Mand undergiven, paa en anden Maade, end vi hidtil har gjort det; jeg personlig ønsker nu ikke at leve efter denne Regel, maa jeg sige. Der er jo ingen Grænser for, hvad man kan anvende Skriftsteder til, naar man har den rigtige Vilje. Vor egen Poul Helgesen, Paulus Eliae, har brugt det samme Skriftsted, som Chr. Bartholdy anvender mod kvindelige Præster; det brugte han i sin Tid mod den lutherske Menighedssang, fordi han ikke kunde holde ud at høre Kvindernes Brægen, altsaa i Menighedsforsamlingen, og om nogle Aar vil man formentlig se det samme Skriftsted anvendt mod noget andet. Det hænger sammen med, at man har et galt Bibelsyn, et fejltagtigt Bibelsyn, og dette fejltagtige Bibelsyn har ikke mindst i de sidste 50 Aar været skæbnesvangert for store Kredse af den danske Kirke. Man opfatter Bibelen som en Lovbog, et Leksikon, som man mener er udstyret med en abstrakt, teoretisk Ufejlbarlighed, i Stedet for at forstaa, at Bibelen er noget andet og langt større, at Bibelen er et Budskab midt ned i hin Tids konkrete Situation, og den er ogsaa et Budskab midt ned i vor Tids konkrete Situation. Det er Teologernes Opgave at overføre den, at omsætte den til vor Tids Situation. Men selvfølgelig har dette Budskab ogsaa en vis menneskelig Side, og der var kulturelle og andre Forhold i Datiden, som ikke direkte kan overføres paa Nutiden.

Jeg skal saa, da jeg nu har brugt for lang Tid til dette Punkt, gaa lettere hen over de næste to Punkter. Dette med den kirke-

lige Tradition — ja, jeg mener dog ikke, at den katolske Tid i og for sig kan være bindende for os, og ser vi hen til Reformationen, fremtraadte netop paa den Tid Læren om de Kristnes almindelige Præstedømme, og det kunde jo være, at denne Lære skulde gennemføres paa en anden Maade, end den er blevet bl. a. maaske ogsaa paa det Omraade, der her er Tale om. For øvrigt har der i Kirkens Historie været enkelte Tider og Steder, hvor man har haft ordinerede kvindelige Præster.

Med Hensyn til det økumeniske mener jeg, at en Anførelse af dette i denne Sammenhæng beror paa en Misforstaaelse. Det økumeniske Arbejde betyder jo ikke dette, at vi skal tilstræbe en udvortes Sammenlutning af de forskellige Kirkesamfund paa den Maade, at de forskellige Kirkesamfund giver Afkald paa Dele af deres konfessionelle Anskuelser eller deres kirkelige Egenart. Det er jo slet ikke det, der er Meningen, tværtimod er det langt bedre, hvis de enkelte Kirkesamfund fordyber sig i de særlige Værdier, de er i Besiddelse af; saa har de noget at bringe ind i Fællesskabet. Det kristne Fællesskab er langt dybere end disse ydre Ting og vil ikke kunne skades af den Omstændighed, at en Kirke har dette, og at en anden Kirke ikke har det.

Men saa kommer jeg til det fjerde af mig nævnte Punkt, Spørgsmaalet om, hvorvidt det, der her foreslaas, kan kaldes et Indgreb i Kirkens indre Liv. Er det en Sag, der angaar Kirkens indre Liv? Er det ikke bedst, at Menigheden spørges, i Stedet for at en konfessionløs Rigsdag afgør Sagen, eller behøver man ikke at mene, at dette er et Indgreb i Kirkens indre Liv? Ja, her i Landet er det jo som bekendt gaaet paa den Maade, at efterhaanden opdukkende nye Spørgsmaal er blevet afgjort ved Love, naar det gjaldt Kirkens ydre Ordninger, og ved kongelige Anordninger, naar det gjaldt de indre Anliggender, men da det forholder sig saaledes, at den Minister, der udsteder de kongelige Anordninger, kun staar til Ansvar over for Rigsdagen, saa ser man, at vor Kirke alligevel er en Statskirke; selv om man kan sige, at Staten altid har gjort sig Umage for ikke at forgribe sig paa det, som hører til Kirkens indre Liv, dens Lære og Ritualer, saa er det alligevel saaledes, at det, vi har, er en Statskirke.

Problemet er nu, om Rigsdagen, hvis den gennemfører en Lov af denne Art, kan siges at have lovgivet om et indre kirkeligt Anliggende. Fra en vis Side vil man hævde, at dette er Tilfældet, under Henvisning til, at det drejer sig om Ordination, der lige-